

lede nogen som helst Rolle deroppe“. Men det er jo fuldstændig Digt, jeg har aldrig udtalt mig saaledes, der staar ikke et Ord i Referatet af min Tale i Tidenden, hvorpaa det ærede Medlem kan bygge en saadan Udtalelse. Det er noget, det ærede Medlem frit opfinder og slynger ud i Verden, at jeg har udtalt, at Skolespørgsmaalet ingen Rolle spiller. Jeg har udtalt her paa det mest bestemte, at Skolespørgsmaalet selvfølgelig er af den allerstørste Betydning for Arbejderne og Fiskerne paa Færøerne. Hvorledes skulde jeg kunne udtale mig paa anden Maade? Jeg vil overlade det ærede Medlem Hr. Rytter som Ridder af de blanke Vaaben Æren for en Polemik af den Art.

Hvad det nationale Spørgsmaal angaar, var det særlig vanskeligt for det ærede Medlem at komme til at skyde paa mig, det ærede Medlem gjorde de mest krampagtige Anstrengelser i saa Henseende i sin Tale, uden at det dog lykkedes ham. Thi jeg har nemlig her i Tinget frembævet — og det tror jeg ogsaa, jeg vil kunne staa ved alle Vegne —, at det nationale Spørgsmaal eksisterer slet ikke i den truende Skikkelse, hvori det ærede Medlem og andre vil fremstille det. Alligevel forsøgte det ærede Medlem at male Fanden paa Væggen og kørte op med, at der var dannet en Løsrivelsesforening deroppe, og at det var Selvstyrepartiets Fører, der stod bagved denne. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har det fra, at den Sverre Paturssonske Forening i Virkeligheden er stiftet af Selvstyrepartiets Fører, men jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at Selvstyrepartiets Folk i Almindelighed ikke staar bagved disse Bestræbelser, og derfor synes jeg, det er forkert af det ærede Medlem her at ville male Fanden paa Væggen. Jeg ved nok, at Hr. Sverre Patursson vistnok i Øjeblikket rejser rundt og holder Foredrag om, at Færøerne skal rive sig løs fra Danmark, men om der er nogen Tilslutning til disse Møder, ved jeg ikke. Men, som sagt, jeg tror ikke paa, at denne Bevægelse har nogen Betydning, og jeg synes derfor, at det er forkert, naar man henede i Danmark vil give den danske Befolkning det Indtryk, at den færøske Befolkning i sin Helhed er ked af Sambaandet med Danmark og ked af Samarbejdet med Danmark, for det modsatte er i Virkeligheden Tilfældet. Naar Selvstyrepartiet i det hele har naaet en Størrelse, som ikke er ringe, har det helt andre Grunde. Jeg har her et Nummer af „Dimmalætting“, i

hvilket der findes en Artikel af Kaj R. Dahl, og i denne gives en fuldstændig troværdig og rigtig Skildring af, hvorledes Stemningen er deroppe. Der tales om 20 Fiskere, der er om Bord paa en Kutter i Atlanterhavet, og om disse Fiskere fortælles der, at de er Selvstyremænd, og saa hedder det: „I øvrigt var det forskellige Motiver, der havde ført de enkelte ind i Selvstyrepartiet — for nogles Vedkommende nationale og for andres et Sammenstød med en Sysselmand eller erhvervsmæssige og navnlig sociale Forhold. Der findes intet Socialdemokrati paa Færøerne, og derfor er Selvstyrepartiets Rammer blevet saa vide, som de er“. Det er Sandheden, det, der her staar i „Dimmalætting“ om Forholdene paa Færøerne vedrørende dette Spørgsmaal. Der er utilfredse Mennesker deroppe som alle andre Vegne, og de marcherer over i Selvstyrepartiet, navnlig den sociale Utilfredshed har søgt Hjælp dør. Det er den rigtige Forklaring, og det, at det staar i „Dimmalætting“, er yderligere en Garanti for, at hele min Skildring af dette Forhold er fuldstændig rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Rytter kom derefter ind paa en Del Forhold vedrørende Fiskeriet og specielt Fiskeriet ved Vaagseide, og det ærede Medlem var jo meget morsom, meget munter og meget spillevende i sin Skildring af Forholdene dør og sagde, at hvad jeg havde sagt derom, var digterisk Overdrivelse i højeste Grad. Hvad har jeg nu sagt om Vaagseide? Jeg har sagt følgende: „Der fisker dør ca. 200 Fiskere til daglig ved Vintertid og under de vanskeligste Omstændigheder, idet der næsten altid staar en høj Sø, en høj Dønning og en voldsom Brænding og Hvirvel ind paa Klippen, ogsaa inde i denne lille Indskæring, der er er midt i Fjældet, og hvor Fiskerne skal løbe op med deres Baade.“ Og saa har jeg føjet til, at Fiskerne næsten altid gik vaade i Baadene, naar de gik ud. Dette har det ærede Medlem fundet saa interessant og morsomt, og naar man læser det ærede Medlems Skildring af Forholdene ved Vaagseide, skulde man tro, at det var et Sted, hvor Solen hver Dag spillede paa et spejlblankt Atlanterhav, og hvor Fiskerne gik om Bord i deres Baade med høj Hat og Lakstøvler, ligesom det ærede Medlem, naar han gaar om Bord i „Roselil“ nede ved Marmorbroen for at sejle i Kanalen. Men saadan er Forholdene ikke, de er ganske anderledes og saaledes som af mig skildret. Det er ganske urigtigt, naar det ærede